

“Transportat al dia 26/05/2026”

El dia era fred i boirós, jo no havia volgut sortir al pati, com altres companys meus. Dins de l’aula, alguns alumnes escalfaven trossos de formatge groc sobre l’estufa de llenya. Aquella olor tan forta em resultava molt desagradable. Amb sis anys, en tenia prou amb el got de llet aigualida que es repartia gratuïtament als nens de l’escola “nacional”. Aquells aliments, segons ens havia dit el senyor mestre, eren obsequi del poble dels EUA als nens espanyols, perquè, nosaltres, vivíem en un país molt pobre...

L’ensenyament, en aquells anys de postguerra, s’impartia tot en castellà. Quan ja era un noi, fent el servei militar en una capital de província de Catalunya, vaig veure humiliar companys meus amb serveis d’armes, per parlar en català, això estant fora de servei!

Ja comptava més de trenta anys, quan vaig poder aprendre a escriure en la nostra llengua i també aproximar-me una mica a la història del nostre sofert país. Malgrat tot, els avis i els pares, m’havien ensenyat a estimar la nostra dissortada terra.

Amb l’adveniment de la democràcia, arribaren noves esperances. Altres generacions, més afortunades —com la dels nostres fills, per exemple— van poder instruir-se en la pròpia llengua. Semblava que tot anava prou bé, però, llavors, va fer aparició una terrible crisi econòmica, acompanyada d’una política hostil. Vents huracanats, esgarriuosos, tornaren a bufar contra Catalunya... La situació es presentava difícil.

Aquell 11 de setembre de 2012, un dia de cel clar i lluminós, moltes persones, d’origens diferents, vàrem sortir agermanades als carrers de Barcelona, donant exemple de civisme i manifestant els nostres anhels de continuar existint com a poble. Vam poder gaudir d’una diada plena d’esperança, emocionant, inoblidable! Aquell jorn va ser l’inici d’un llarg camí, que ens obriria nous horitzons. Avui, dia 26 de maig de 2026, passats els anys, escric alguns records meus d’infantesa i joventut, pensant en els nostres fills i en els néts, perquè en servin bona memòria i no els oblidin mai...

Qui m’ho havia de dir, a mi, que viuria fets de tanta transcendència històrica: Europa s’havia recuperat d’una terrible crisi econòmica. Catalunya, després d’un llarg procés de negociació, havia esdevingut un nou estat d’aquesta comunitat. Avui, les relacions amb Espanya són excel·lents i cada dia hi ha més persones que s’afanyen a estudiar el català, desitjant venir a viure al nostre país; ara, molt ric i pròsper. Els valors com el treball, l’esforç, el civisme, l’honradesa, la solidaritat, la igualtat, etc., són el patrimoni més preuat i s’ensenyen a totes les famílies i a les escoles. Fins i tot, gràcies a aquest fet, algunes presons s’han quedat buides, sense interns, i s’han reconvertit en centres culturals. Diuen que les nostres universitats són modèliques i excel·leixen en tots els camps de la investigació. La nostra societat és un exemple de pau i harmonia.

Mentre estic escrivint aquestes paraules, em vénen al cap aquells versos de Salvador Espriu que diuen així:

“Que sàpiga Sepharad que no podem mai ser
si no som lliures.”

(Poema: “NO CONVÉ QUE DIGUEM EL NOM”